

РЕШЕНИЕ

№ 27396

гр. София, 17.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 77 състав,
в публично заседание на 21.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Баева

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2035** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са искиове с правно основание чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Ищцата твърди, че е собственик на недвижим имот, находящ се в [населено място],[жк], с идентификатор 68134.507.5159, ведно с построената в него еднофамилна жилищна сграда с площ от 38 кв.м., с идентификатор 68134.507.5159.1. Твърди, че с Решение № 69 по Протокол № 6/05.02.2008 година на Столичния общински съвет е одобрен план за регулация на м. „О. – М. – П. „Братска могила“, който предвижда изграждането улица, осигуряваща достъп до имота. Твърди, че с молба с вх. № АС-9400-550/7/01.08.2013 година е сезирала Кмета на район „С.“ с искане за прокарване на временен път до имота. Твърди, че със Заповед № РД-09-38/15.11.2013 година Кметът на район „С.“ е разрешил прокарването на временен път. Твърди, че със Заповед № РД-09-32/07.08.2015 година заповедта е изменена досежно трасето на временния път. Твърди, че с Решение № 1057/22.02.2016 година, постановено по адм.д. № 10953/2015 година по описа на Административен съд – София-град, Заповед № РД-09-32/07.08.2015 година на Кмета на район „С.“ е прогласена за нищожна и преписката е върната на органа за ново произнасяне. Твърди, че органът не се е произнесъл, поради което с молба с вх. № РСР16-ДИ11-44/02.12.2016 година отново го е сезирала с искане за прокарване на временен път. Твърди, че с Писмо от 26.04.2017 година органът е отказал да издаде разрешение за прокарване на временен път. Твърди, че писмото е прогласено за

нищожно с Определение № 4466/30.06.2017 година, постановено по адм.д. № 5598/2017 година по описа на Административен съд – София-град, и преписката е върната за ново произнасяне в едномесечен срок. Твърди, че с молба от 04.08.2017 година отново е поискала от органа да изпълни дадените указания. Твърди, че с молба с вх. РСР16-ДИ11-44(14)/18.03.2019 година отново е сезирала Кмета на район „С.“ с искане да изпълни съдебното определение. Твърди, че е образувала изпълнително дело № 624/2021 година по описа на ЧСИ М. П. за изпълнение на съдебното определение. Твърди, че към момента все още не е налице произнасяне от административния орган. Твърди, че в резултат на това е претърпяла имуществени и неимуществени вреди.

Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да и заплати сумата от 1 250 лева, представляваща част от сумата от 7 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди и сумата от 1 250 лева, представляваща част от сумата от 7 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди.

С Определение № 69/18.04.2024 година, постановено по адм.д. № 2035/2024 година, производството по делото е прекратено. За да постанови този резултат съдът е приел, че претенцията на ищцата е основана на неизпълнението на съдебно решение, което не съставлява фактическо бездействие, а правно такова, поради което защитата е по друг ред.

С Определение № 6246/22.05.2024 година, постановено по ч.к.адм.д. № 5166/2024 година по описа на Върховния административен съд на Република България, III отделение, прекратителното определение е отменено и делото е върнато за продължаване на съдопроизводствените действия с очертаване на предмета на делото – вреди, в резултат на прогласен за нищожен, с Определение № 4466/30.06.2017 година, постановено по адм.д. № 5598/2017 година по описа на Административен съд – София-град, отказ на Кмета на район „С.“ – Столична община, обективиран в писмо с изх. № РСР16-ДИ11-44/8/26.04.2017 година, да се произнесе по Заявление с вх. № АС-9400-550/7/01.08.2013 година от С. С. М. от [населено място].

С Определение от съдебно заседание, проведено на 07.11.2024 година размерът на предявения иск за претърпени неимуществени вреди е увеличен до размера от 7 000 лева.

В съдебно заседание ищцата, чрез процесуален представител, поддържа предявените искове. Претендира направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски, включително възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. В писмено становище излага подробните си съображения.

Ответникът – Столична община не изпраща представител и не изразява становище по същество.

Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на предявените искове.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните в настоящото производство доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна следното:

Между страните не се спори, а се и установява от представените писмени документи, че със Заявление с вх. № АС-94 00-550-(7)/01.08.2013 година ищцата е сезирала Кмета на район „С.“ с искане за прокарване на временен път до имоти с планоснимачни № № 1067 и 1068, находящ се в [населено място],[жк]. Със Заповед №

РА-09-38/15.11.2013 година Кметът на район „С.“ е разрешил да се прокара временен път до имот XXI-1067 през имот 1065. Със Заповед № РД-09-32/07.08.2015 година на Кмета на район „С.“ е изменена Заповед № РА-09-38/15.11.2013 година, като временният път следва да се прокара в северозападната част на имот 1065 с ширина 3.00 м., при граници ПИ 1065, ПИ 1066 и ПИ 1396. С Решение № 1057/22.02.2016 година, постановено по адм.д. № 10953/2015 година по описа на Административен съд – София-град Заповед № РД-09-32/07.08.2015 година на Кмета на район „С.“ е прогласена за нищожна, а Заповед № РА-09-38/15.11.2013 година на Кмета на район „С.“ е отменена. Преписката е върната на административния орган за произнасяне по заявлението на ищцата от 01.08.2013 година. Решението е влязло в сила на 15.03.2016 година. Последвали са множество искания от ищцата за произнасяне на органа, като с Писмо с изх. № РСР16-ДИ11-44(8)/26.04.2017 година Кметът на район „С.“ е уведолил ищцата, че подадените от нея документи не са в изпълнение на Решение № 1057/22.02.2016 година, постановено по адм.д. № 10953/2015 година по описа на Административен съд – София-град, поради което разпоредбата на чл. 190, ал. 6, изр. 2 от Закона за устройство на територията не следва да бъде приложена. Писмото е прогласено за нищожно с Определение № 4466/30.06.2017 година, постановено по адм.д. № 5598/2017 година по описа на Административен съд – София-град. Определението е влязло в сила на 11.07.2017 година.

Видно от Заключението на Съдебно-техническата експертиза, прието от съда, като обективно и компетентно дадено, за сградата в имота не са открити строителни книжа, поради което не може с категоричност да се приеме законността и. Вещото лице е посочило, че постройката е с размери 3,10/10,63, 32,95 кв.м., изпълнена от носещи дървени греди, колони, външни и вътрешни преградни стени с дебелина от 12 см. от плътни единични тухли, без ивични основи, вероятно през 1980 година. Вещото лице е посочило, че покривът представлява дървена конструкция с покритие от ламарина, таванът е от фазерни плоскости, захванати към дървени греди, подът е с циментова замазка, стените са измазани с варова мазилка. Вещото лице е посочило, че сградата е видимо неподдържана, с напукване на стени в резултат на слягане, поради липсата на стабилни основи, част от ламарините на покрива са изместени. Вещото лице е посочило, че не е възможно възстановяване на сградата. Вещото лице е посочило, че стойността на сградата към 2024 година възлиза на 1 965 лева, към 2017 година – 2 343 лева, към 1980 година – 3 031 лева (неденоминирани).

От показанията на разпитаната в съдебното заседание свидетелка С. С. М. се установява, че ищцата е преживяла изключително тежко отказът да се прокара временен път, непрекъснато е говорила за това с огорчение и болка, започнала е да вдига кръвно налягане и да не може да спи. Установява се, че имотът, който е изключително скъп в емоционално отношение за ищцата, не е поддържан, поради липсата на достъп, сградата е полуразрушена, дърветата са унищожени и др. под., което е довело да изключително тежки за ищцата последици, като разочарование и загуба на сън.

За да възникне отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е необходимо наличието на следните правопораждащи юридическия състав елементи: 1. Незаконнообразен административен акт; 2. Настъпили вреди и 3. Пряка причинно-следствена връзка между причинената вреда и незаконнообразния административен акт.

Безспорно установено е, че Писмо, изх. № РСР16-ДИ11-44(8)/26.04.2017 година на

Кмета на район „С.“ е прогласено за нищожно с Определение № 4466/30.06.2017 година, постановено по адм. дело № 5598/2017 година по описа на Административен съд – София град, влязло в сила на 11.07.2017 година, поради което е налице първата предпоставка за реализиране на отговорността по ЗОДОВ.

Съдът намира, че ищцата е провела успешно главно и пълно доказване на настъпилите неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания.

Безспорно установено е, че ищцата е преживяла тревоги и притеснения, страдала е от безсъние. Периодът, за който са преживени посочените неудобства е от м. 02.2016 година, когато е подала молба за прокарване на временен път до 11.07.2017 година, когато е влязло в сила Определение № 4466/30.06.2017 година, постановено по адм.д. № 5598/2017 година по описа на Административен съд – София-град.

Съдът намира, че очакването на ищцата да се прокара временен път следва да се определи, като легитимно, тъй като се основава на законово предвидена възможност за прокарване на временен път, арг. чл. 190 от Закона за устройство на територията. Понятието за „легитимно очакване“ в контекста на чл. 1 от Протокол № 1 от Европейската конвенция за правата на човека първо е развито от Съда в *Pine V. Developments Ltd and Others v. I.*, § 51. В това дело съдът констатира, че възниква „легитимно очакване“, когато е издадена виза за проектиране и строителство, на базата на която дружествата жалбоподатели са закупили земя с цел нейното застрояване. Разрешението за строеж, което не може да бъде отменено от органа, отговарящ за устройството на територията, е „съставна част от собствеността на дружествата - жалбоподатели“ (пак там, § 51; *Stretch v. the U. K.*, § 35, по отношение на упражняването на възможността за подновяване на дългосрочен наем; и *S. v. I.*, § 43, по отношение на сключен предварителен договор за покупка на апартамент, платената пълна цена и встъпване във владение на апартамента от страна на жалбоподателя). В тази категория случаи „легитимното очакване“ се основава на разумно обосновано позоваване на правен акт, който има солидна законова основа и който се отнася до имуществени права (*Корескэ v. S.* [GC], § 47).

Размерът на обезщетението за неимуществени вреди, дължимо на ищцата следва, на основание чл. 52 от Закона за задълженията и договорите, да се определи по справедливост в размер на заявения размер от 7 000 лева, при съобразяване на конкретните факти, изложени по-горе.

Съдът намира, че предявеният иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, следва да се отхвърли, като неоснователен.

Имууществените вреди се делят на два вида: 1. Претърпени загуби – унищожаване или повреждане на имущество, финансови загуби. Изобщо всяко засягане на оценени в пари блага и 2. Пропуснати ползи – невъзможност за реализиране на доходи и печалби.

Ищцата не проведе успешно доказване, че сградата се е разрушила в периода м.02.2016 – 11.07.2017 година, както и какъв е размерът на вредата. Претенцията за присъждане на необходими за възстановяване на сградата средства е неподлежаща на възстановяване вреда.

С оглед изхода на спора на ищцата следва да се присъдят направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноси в размер на 10 лева, представляваща платена държавна такса за образуване на делото.

На адвокат А. А. от Адвокатска колегия-С. следва да се присъди адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата в размер на 400 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична община, [населено място], [улица] ДА ЗАПЛАТИ НА С. С. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], сумата от 7 000 (седем хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, в резултат на прогласяване нищожността на Писмо, изх. № РСР16-ДИ11-44(8)/26.04.2017 година на Кмета на район „С.“ с Определение № 4466/30.06.2017 година, постановено по адм. дело № 5598/2017 година по описа на Административен съд – София град, влязло в сила на 11.07.2017 година, на основание чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, ведно със законната лихва, считано от 26.02.2024 година, както и сумата от 10 (десет) лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

ОСЪЖДА Столична община, [населено място], [улица] ДА ЗАПЛАТИ НА адвокат А. Ц. А. от Адвокатска колегия-С., № [ЕГН], [населено място], [улица], ет. 3, сумата от 400 (четиристотин) лева, представляваща възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. С. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] срещу Столична община иск с правно основание чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, за сумата от 1 250 лева, представляваща част от сумата от 7 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, в резултат на прогласяване нищожността на Писмо, изх. № РСР16-ДИ11-44(8)/26.04.2017 година на Кмета на район „С.“ с Определение № 4466/30.06.2017 година, постановено по адм. дело № 5598/2017 година по описа на Административен съд – София град, влязло в сила на 11.07.2017 година.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба в 14 дневен срок от получаване на съобщението.

СЪДИЯ: